

Αχάκις

Μια Χριστουγεννιάτικη
Ιστορία από την Ομάδα
Αφήγησης Παραμυθιού του
Κέντρου Ημέρας “Σκυτάλη”
της Ε.ΠΡΟ.Ψ.Υ.Η

ΚΕΝΤΡΟ ΗΜΕΡΑΣ “ΣΚΥΤΑΛΗ”

Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ 38, ΙΩΑΝΝΙΝΑ, 45444

ΤΗΛ: 26510 71818, Email: info@skitali.gr

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΩΤΟΓΩΓΗΣ ΨΥΧΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΗΠΕΙΡΟΥ
SOCIETY FOR THE PROMOTION OF THE MENTAL HEALTH IN
EPIRUS

Μια Χριστουγεννιάτικη Ιστορία από την
Ομάδα Αφήγησης Παραμυθιού του
Κέντρου Ημέρας “Σκυτάλη” της
Εταιρείας Προαγωγής Ψυχικής Υγείας
Ηπείρου

Συντονισμός Ομάδας Αφήγησης Παραμυθιού
& Επιμέλεια Κειμένων: Μαρία Μαχαίρα

Εικονογράφηση & Σελιδοποίηση: Χαρά Γούλα

Απαγορεύεται η μερική ή ολική αναδημοσίευση ή αναμετάδοση ή διασκευή και αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό ή ηχογραφικό του παρόντος έργου ή μέρους αυτού, χωρίς την ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ έγγραφη άδεια των δημιουργών. Νόμος 1993/2121 και Κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα και στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Πρόλογος

Το παραμύθι «Ακάκιος» γεννήθηκε με αγάπη από την Ομάδα Αφήγησης Παραμυθιού του Κέντρου Ημέρας “Σκυτάλη” της Εταιρείας Προαγωγής Ψυχικής Υγείας Ηπείρου, με συντονίστρια την αφηγήτρια κ. Μαρία Μαχαίρα.

Το Κέντρο Ημέρας “Σκυτάλη” προσφέρει δωρεάν υπηρεσίες στήριξης και ψυχοκοινωνικής αποκατάστασης σε ανθρώπους που βιώνουν ή έχουν βιώσει ψυχικές δυσκολίες. Από τη δημιουργία, την αφήγηση και τη συντροφικότητα, τα μέλη της “Σκυτάλης” βρίσκουν τρόπους να εκφραστούν, να ονειρευτούν, να μοιραστούν συναισθήματα και να υψάνουν ιστορίες γεμάτες ανθρωπιά και καλοσύνη.

Μέσα από αυτή τη συλλογική διαδικασία γεννήθηκε ο Ακάκιος — ένα παραμύθι για τη γενναιοδωρία, τη ζεστασιά και τη μαγεία των Χριστουγέννων.

Ας αφήσουμε τους δημιουργούς του «Ακάκιου» να μας ψιθυρίσουν: «μοιράσου αγάπη, χαρά και ζεστασιά — αυτά είναι τα Χριστούγεννα!»

Ακάκιος

Ήταν Δεκέμβριος τα Χριστούγεννα πλησίαζαν, αλλά τι κρίμα,
ακόμη δεν είχε χιονίσει.

Η μικρή Έλλη, κάθε βράδυ όταν ξάπλωνε, σκεφτόταν:
«Αχ, κάνε, Θεούλη μου, σε παρακαλώ να χιονίσει. Χριστούγεννα
χωρίς χιόνι γίνονται; Δεν γίνονται. Τα Χριστούγεννα, όταν
χιονίζει, είναι μαγικά!»

Έφτασε η παραμονή των Χριστουγέννων. Η Έλλη, όταν ξύπνησε, κοίταξε έξω από το παράθυρό της· εκείνη τη νύχτα είχε επιτέλους χιονίσει! Όλα έξω ήταν κάτασπρα και μαγικά. Το χιόνι ήταν παχύ, απαλό και αστραφτερό.

«Αχ, τι ωραία!» σκέφτηκε. «Τώρα θα καταφέρουμε να φτιάξουμε έναν χιονάνθρωπο.»

Αλλά ήταν παραμονή Χριστουγέννων και την παραμονή των Χριστουγέννων τα παιδιά όλου του κόσμου λένε τα κάλαντα.

Η Έλλη ντύθηκε ζεστά, πήρε το τριγωνάκι της και ξεκίνησε. Θα συναντούσε τον Νίκο, τον Θάνο και τον Θωμά, τους φίλους της από τη γειτονιά. Το είχαν κανονίσει εδώ και πολλές μέρες, πρώτα θα έλεγαν όλοι μαζί τα κάλαντα και έπειτα θα πήγαιναν για παιχνίδι.

Ξεκίνησαν να τραγουδούν τα κάλαντα και πέρασαν από όλα τα σπίτια του χωριού.

Πήγαν ακόμη και σε εκείνα που ήξεραν πως κανένας δεν θα τους δώσει λεφτά.

Πήγαν στο σπίτι της κυρά Μαριγώς.

Η κυρά Μαριγώ ήταν μεγάλη γυναίκα, φτωχή και μόνη. Τα παιδιά της και τα εγγόνια της ζούσαν χρόνια μακριά και ο άντρας της είχε πεθάνει από καιρό. Τα παιδιά ήξεραν πως από την κυρά Μαριγώ το πολύ-πολύ να πάρουν μια καραμέλα ή κάποια μικρή λιχουδιά. Όμως πήγαν στο σπίτι της και της είπαν τα κάλαντα με όλη τους την ψυχή, ανυπομονώντας να της χαρίσουν λίγη χαρά.

Έπειτα πήγαν στο σπίτι του κυρ Θανάση.

Ο κυρ Θανάσης ήταν ξαπλωμένος χρόνια τώρα στο κρεβάτι και σχεδόν ποτέ δεν σηκωνόταν από αυτό. Ήταν πάντα μελαγχολικός και στεναχωρημένος· δεν μπορούσε να βρει χαρά σε τίποτε.

Τα παιδιά όμως χτύπησαν την πόρτα του και του τραγούδησαν τα κάλαντα με όλη τους την ψυχή, με την ελπίδα ότι θα τον κάνουν κι εκείνον να χαρεί.

Τελευταίο άφησαν το σπίτι του Πολύκαρπου, που είχε μια ντουζίνα κουτσούβελα.

«Πολύκαρπος, όνομα και πράγμα», έλεγαν οι άνθρωποι στο χωριό και γελούσαν — και δίκιο είχαν. Ήταν μεροκαματιάρης άνθρωπος και πάλευε με ό,τι μπορούσε για να τα βγάλει πέρα. Οι καιροί ήταν δύσκολοι και άγριοι και με αυτή την ακρίβεια φέτος δεν θα κατάφερνε να πάρει στα παιδιά του ούτε ένα τόσο δα μικρό δώρο· φέτος με δυσκολία θα γέμιζε το χριστουγεννιάτικο τους τραπέζι με φαγητό.

Τα παιδιά όμως στάθηκαν έξω από την πόρτα του και τραγούδησαν τα κάλαντα μέσα από την καρδιά τους, με τη σκέψη πως αυτό ήταν το δικό τους μικρό δώρο.

Όταν τα παιδιά τελείωσαν με τα κάλαντα,
έτρεξαν γρήγορα για παιχνίδι.

Επιτέλους θα έφτιαχναν εκείνον τον χιονάνθρωπο
που μέρες τώρα ονειρεύονταν.

Μάζεψαν χιόνι κι άλλο χιόνι, κι άλλο κι άλλο, ώσπου
κατάφεραν να φτιάξουν έναν πελώριο χιονάνθρωπο. Τα χέρια τους
είχαν παγώσει, οι μύτες τους είχαν κοκκινίσει από το κρύο, μα η
χαρά τους ήταν πελώρια, όπως και ο χιονάνθρωπος που είχαν
φτιάξει.

Στάθηκαν λίγο πιο εκεί, τον κοίταξαν και τον θαύμασαν.

«Όμως τώρα πρέπει να τον ολοκληρώσουμε», είπε η Έλλη.

«Πρέπει να τουβάλουμε μια μύτη», είπε ο Θωμάς.

Και τότε η Έλλη έτρεξε στον κήπο της μαμάς της και έφερε ένα
καρότο.

Και να, έτοιμη η μύτη του!

«Και για μάτια; Τι θα τουβάλουμε για μάτια;» ρώτησαν.

«Να τουβάλουμε δύο κάστανα», είπε ο Νίκος.

Τρέξανε στις καστανιές, μάζεψαν δύο κάστανα που ήταν πεσμένα
στο χώμα και τα έβαλαν για μάτια.

Να και τα μάτια, έτοιμα!

«Να του φτιάξουμε και ένα στόμα, ένα μεγάλο χαμόγελο»,
σκέφτηκαν αμέσως μετά.

Τότε όλοι τους έκοψαν μερικά κουμπιά από τα ρούχα τους και τα
πρόσθεσαν πάνω στον χιονάνθρωπο, φτιάχνοντας ένα πελώριο και
όμορφο χαμόγελο.

Έπειτα του έβαλαν δύο κλαδιά για χέρια. Μετά, ο Θάνος έδωσε τα
γάντια του, ο Θωμάς το κασκόλ του και ο Νίκος τον σκούφο του.

Τώρα είχε σχεδόν ολοκληρωθεί. Τον κοίταξαν και τον
θαύμασαν ξανά: ήταν πολύ όμορφος, μεγάλος και
πελώριος.

Μα κάτι του έλειπε... κάτι του έλειπε ακόμα.

«Τι του λείπει; Τι του λείπει;» άρχισαν να αναρωτιούνται, και ύστερα από λίγο η Έλλη φώναξε:

«Μα το όνομα του λείπει! Αυτό του λείπει!»

«Μα ναι, ναι, δίκιο έχεις. Και πώς λες να τον βαφτίσουμε;»

Άρχισαν τότε να τον κοιτάνε και να αναρωτιούνται ποιο θα ήταν το κατάλληλο όνομα γι' αυτόν.

Τότε ο Νίκος είπε:

«Αν ήταν άραγε αυτός ο χιονάνθρωπος ζωντανός, αν ήταν αληθινός, πώς θα ήταν;»

«Εάν ήταν αληθινός, θα ήταν πάντα χαμογελαστός και γενναιόδωρος», είπε ο Θωμάς.

«Αν ήταν αληθινός», είπε ο Θάνος, «παρόλο που απ' έξω είναι παγωμένος και κρύος, η καρδιά του θα ήταν ζεστή».

«Αν ήταν αληθινός», είπε η Έλλη, «τότε θα γέμιζε τον κόσμο με δώρα· θα βοηθούσε τους ανθρώπους, τους φτωχούς, τους άρρωστους, τους κατατρεγμένους, όλους όσους θα είχαν ανάγκη τη βοήθεια του».

«Αν ήταν αληθινός», πετάχτηκε ξανά ο Νίκος, «θα ήταν άκακος και καλοσυνάτος».

«Ε, μα τότε έτσι θα τον πούμε», είπε η Έλλη. «Ακάκιο! Έτσι θα τον βαφτίσουμε!»

Όμως η ώρα είχε περάσει και είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει· έπρεπε πια να γυρίσουν στα σπίτια τους — ήταν παραμονή Χριστουγέννων.

«Καληνύχτα, Ακάκιο!» φώναξαν φεύγοντας. «Καλά Χριστούγεννα!»

Τα παιδιά γύρισαν στα σπίτια τους.

Η Έλλη, όταν μπήκε στο σπίτι της, σκέφτηκε πόσο τυχερή ήταν. Το χριστουγεννιάτικο δέντρο ήταν στολισμένο και γεμάτο δώρα, το τζάκι έκαιγε και το τραπέζι ήταν στρωμένο με νοστιμιές και λιχουδιές. Μα πάνω απ' όλα ήταν ευγνώμων, γιατί είχε τους γονείς της που την αγαπούσαν και τη φρόντιζαν.

Μαζί τους πέρασε μια υπέροχη παραμονή Χριστουγέννων.

Εκείνο το βράδυ, όταν η Έλλη ξάπλωσε στο κρεβάτι της, δεν μπορούσε να σταματήσει να σκέφτεται τον χιονάνθρωπο, και λίγο πριν την πάρει ο ύπνος, ευχήθηκε να μπορούσε να γίνει ο Ακάκιος αληθινός.

Ακάκιος

Εκείνο όμως το βράδυ, που για όλους μας είναι μαγικό η ευχή της ακούστηκε!

Το αστέρι των Χριστουγέννων, το άστρο της Βηθλεέμ, έστειλε μια αχτίδα του στην καρδιά του Ακάκιου. Και τότε η καρδιά του γέμισε από τη μαγεία των Χριστουγέννων και έγινε ζεστή και αληθινή!

Εκείνο το βράδυ ο Ακάκιος, για λίγες μόνο ώρες, ζωντάνεψε!

Πήγε στο σπίτι της κυρά Μαριγώς και άφησε έξω από την πόρτα της ένα ζευγάρι ζεστές παντόφλες και μια ρόμπα ζεστή· άφησε και ένα σωρό καλούδια για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι.

Ύστερα πήγε στο σπίτι του Πολύκαρπου και άφησε έξω από την πόρτα του ένα σωρό δώρα, παιχνίδια, ρούχα, φαγητά και λιχουδιές· άφησε όλα όσα χρειάζονται τα παιδιά για να είναι ευτυχημένα τη μέρα των Χριστουγέννων.

Έπειτα πήγε στο σπίτι του κυρ Θανάση, στάθηκε έξω από την πόρτα του και φύσηξε δυνατά μέσα από τη ζεστή του καρδιά. Η ζεστή του ανάσα πέρασε κάτω από τη χαραμάδα της πόρτας και έφτασε στην καρδιά του κυρ Θανάση.

Αυτή η ζεστή πνοή ήταν και το τελευταίο δώρο του Ακάκιου.

Έπειτα, από μια στιγμή, ο Ακάκιος είχε λιώσει και είχε γίνει νερό, που είχε απορροφηθεί από τη γη. Όμως αυτό δεν ήταν καθόλου λυπηρό, γιατί ο Ακάκιος είχε καταφέρει να αφήσει τα δώρα του σε όλους όσους τα είχαν πραγματικά ανάγκη.

Την άλλη μέρα το πρωί, η κυρά Μαριγώ βρήκε όλα εκείνα τα καλούδια έξω από την πόρτα της. Κι όχι μόνο αυτό, ήρθαν για να γιορτάσουν μαζί της τα Χριστούγεννα και τα παιδιά της και τα εγγόνια της που ζούσαν μακριά.

Ο κυρ Θανάσης, με εκείνη τη ζεστή πνοή του Ακάκιου, σηκώθηκε επιτέλους από το κρεβάτι του και κάθισε στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι μαζί με τους αγαπημένους του.

Και ο Πολύκαρπος και τα παιδιά του δεν ήξεραν με ποιο δώρο να χαρούν περισσότερο!

Η Έλλη, την άλλη μέρα το πρωί, όταν ξύπνησε, έτρεξε να βρει τον Ακάκιο, μα εκείνος δεν ήταν εκεί.

Άρχισε να περπατάει και να αναρωτιέται τι είχε συμβεί.

Τότε πέρασε από το σπίτι της κυρά Μαριγώς και κοίταξε από το παράθυρο· τα παιδιά της και τα εγγόνια της την είχαν επισκεφτεί, τρώγανε όλοι μαζί. Εκείνη δεν ήταν πια μόνη και είχε όλα όσα της είχαν λείψει.

Έτρεξε στο σπίτι του κυρ Θανάση και κοίταξε από το παράθυρο· τον είδε να κάθεται στο τραπέζι με τη γυναίκα του — γελούσαν και αστειεύονταν. Επιτέλους είχε σηκωθεί από το κρεβάτι του και φαινόταν ευτυχισμένος.

Έτρεξε και στο σπίτι του Πολύκαρπου· τα παιδιά του έπαιζαν και γελούσαν. Ένα σωρό δώρα και παιχνίδια ήταν ολόγυρά τους.

Τότε η Έλλη κατάλαβε τι είχε συμβεί. Η ευχή της είχε πραγματοποιηθεί! Και από τότε, κάθε Δεκέμβρη, η Έλλη και τα παιδιά περιμένουν πως και πως να χιονίσει· και όποτε χιονίζει, φτιάχνουν ξανά, με τον ίδιο τρόπο, έναν μεγάλο, πελώριο χιονάνθρωπο — τον Ακάκιο.

Κι εκείνος, κάθε χρόνο, προσφέρει απλόχερα τη βοήθειά του και τα δώρα του σε όλους όσους τα έχουν ανάγκη.

Ακάκιος

Θερμές ευχές για Καλά Χριστούγεννα
και ένα δημιουργικό νέο έτος,
γεμάτο χαρά και ελπίδα
από το Κέντρο Ημέρας “Σκυτάλη”

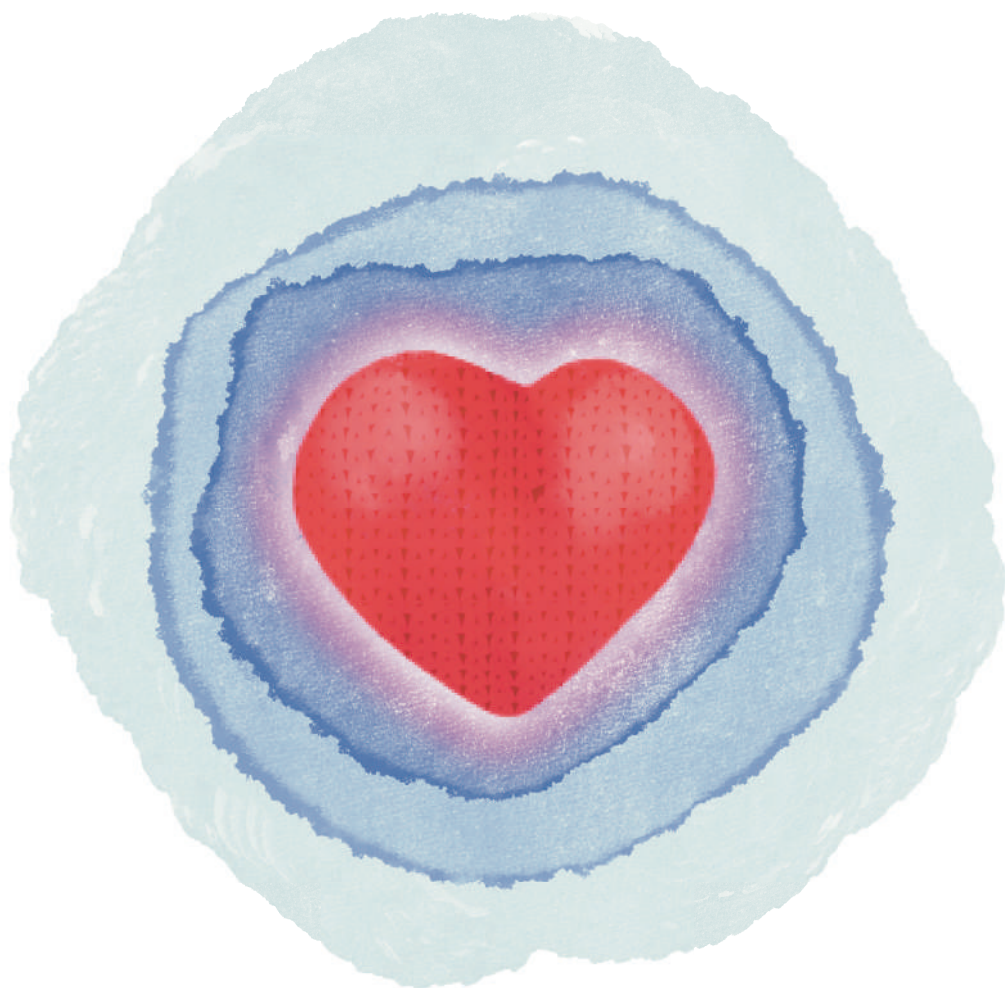
— 18 —

Ακάκιος

Θερμές ευχές για Καλά Χριστούγεννα
και ένα δημιουργικό νέο έτος,
γεμάτο χαρά και ελπίδα
από το Κέντρο Ημέρας “Σκυτάλη”

— 18 —

ΚΕΝΤΡΟ ΗΜΕΡΑΣ “ΣΚΥΤΑΛΗ”
Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ 38, ΙΩΑΝΝΙΝΑ, 45444
ΤΗΛ: 26510 71818, Email: info@skitali.gr

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΩΓΩΓΗΣ ΨΥΧΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΗΠΕΙΡΟΥ
SOCIETY FOR THE PROMOTION OF THE MENTAL HEALTH IN
EPIRUS

